

Sygn. akt III AUa 175/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. w Lublinie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o zwrot składek

na skutek apelacji J. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 26 listopada 2015 r. sygn. akt VII U 1056/15

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i ustala prawo J. K. do zwrotu składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe za okres od (...)roku do (...)roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz J. K. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Barbara Hejwowska Elżbieta Gawda Jacek Chaciński

III AUa 175/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie wnioskodawczyni J. K. od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. odmawiającej zwrotu nienależnie opłaconych składek na Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i Funduszu Pracy.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Wnioskodawczyni J. K. prowadząca działalność gospodarczą w postaci Kancelarii Radcy Prawnego, od dnia czerwca 2010 r. zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych - emerytalnego, rentowego, wypadkowego i zdrowotnego z minimalną podstawą wymiaru składek. Do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego wnioskodawczyni przystąpiła w okresach od 1.06.2012 r. do 31.05.2012 r., i od 1.10.2014 r. W okresie od października do grudnia 2014 roku zadeklarowała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie 9.365,00 zł i od powyższej podstawy opłaciła składki.

W okresie od 3 grudnia 2014 r. do 1 stycznia 2015 r. skarżąca nabyła prawo do zasiłku macierzyńskiego, wobec czego organ rentowy jako podstawę wymiaru tego zasiłku przyjął kwotę 8.081zł.

W dniu 2 lutego 2015 r. J. K. złożyła korektę deklaracji ZUS (...) za grudzień 2014 roku, wskazując jako podstawę wymiaru składek kwotę 604,19 zł, a następną korektę za grudzień 2014 r. złożyła w dniu 26 lutego 2015 r., wskazując podstawę wymiaru składek w kwocie 154,01 zł.

W dniu 23 marca 2015 r. wnioskodawczyni wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o zwrot nienależnie opłaconych składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych i Fundusz Pracy za miesiąc grudzień 2014 r.

W dniu 14 kwietnia 2015r Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń na podstawie zgromadzonych przed organem rentowym i przed Sądem dokumentów, które w swej autentyczności nie były kwestionowane.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania, przywołując przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1442). Sąd zważył, że istota sporu sprowadzała się do możliwości zmniejszenia zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku oraz zarzutu odwołującej się, że pozbawienie jej, jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, takiej możliwości, byłoby przejawem dyskryminacji w stosunku do pozostałych ubezpieczonych.

Powyzsza kwestia uregulowana została w art. 18 ust. 8, 9 i 10 cyt. ustawy. Zgodnie z ustępem 8 w/w przepisu, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Z kolei art. 18 ust. 9 stanowi, że za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie, jeżeli trwały one tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie, dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu. Z treści art. 18 ust. 10 cyt. ustawy wynika zaś, że zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ust. 9, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku.

Sąd Okręgowy zważył, że problem w niniejszej sprawie dotyczył wyjaśnienia treści art. 18 ust. 9 cyt. ustawy w zakresie możliwości proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, która była zadeklarowana w kwocie wyższej od najniższej podstawy wymiaru.

Sąd Okręgowy przywołał pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w wyroku z dnia 7 lutego 2012 r., w świetle którego przepisy regulujące system zabezpieczenia społecznego ze względu na swoją istotę i konstrukcję podlegają wykładni ścisłej. Nie powinno się stosować do nich wykładni celowościowej, funkcjonalnej lub aksjologicznej w opozycji do wykładni językowej, jeżeli ta ostatnia prowadzi do jednoznacznych rezultatów interpretacyjnych, a zatem nie można ich poddawać ani wykładni rozszerzającej, ani zwężającej, modyfikującej wyczerpująco i kazuistycznie określone przez ustawodawcę uprawnienia do świadczeń (I UK 276/11 LEX nr 1313671). Takie też stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 11 czerwca 2014 r. w sprawie III AUa 361/14 (LEX nr 147575)., wywodząc, że prawo do proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe dotyczy tylko podstawy wskazanej w wysokości minimalnej wymaganej przepisami prawa. Skoro bowiem osoba, prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, posiada swobodę deklarowania kwoty podstawy wymiaru, to swoboda ta dotyczy również określania tej podstawy w przypadku, gdy podlega ubezpieczeniu tylko przez część miesiąca lub przez część miesiąca jest niezdolna do pracy, spełniając z tego tytułu warunki do przyznania zasiłku.

Sąd Okręgowy zważył, że w przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni, zgodnie ze swoją wolą, zadeklarowała podstawę wymiaru składek na kwotę tj. 9.365,00 zł. Podstawa ta przekracza 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 cyt. ustawy na dany rok kalendarzowy, nie było zatem podstawy faktycznej i prawnej do dokonywania korekty deklaracji w zakresie prawidłowo wskazanej przez ubezpieczoną kwoty podstawy wymiaru.

Kwestia składania deklaracji korygujących została uregulowana w treści art.41 cyt. ustawy. Zgodnie z treścią art. 41 ust 1 cyt. ustawy płatnik składek przekazuje do Zakładu imienne raporty miesięczne, po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, w terminie ustalonym dla rozliczania składek. Raport ten zawiera między innymi informację o podstawie wymiaru składki (art. 41 ust. 3 pkt b)). Z kolei art. 41 ust. 6. stanowi, że płatnik składek jest zobowiązany złożyć imienny raport miesięczny korygujący w formie nowego dokumentu zawierającego wszystkie prawidłowe informacje określone w ust. 3-5, jeżeli zachodzi konieczność korekty danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości:

- 1) przez płatnika składek we własnym zakresie;
- 2) przez Zakład.

Powyższy imienny raport miesięczny korygujący należy złożyć w terminie 7 dni od stwierdzenia nieprawidłowości we własnym zakresie lub otrzymania zawiadomienia o stwierdzeniu nieprawidłowości przez Zakład, z zastrzeżeniem ust. 7b (art. 41 ust. 7a). Przepisy cyt. ustawy nie zezwalają na dowolne korygowanie i zmiany przez płatnika podstawy wymiaru składek, w każdym czasie, w zależności od woli i potrzeb płatnika czy ubezpieczonego, będącego osobą prowadzącą pozarolniczą działalność, wręcz przeciwnie - prawo do dokonania takiej korekty jest reglamentowane przepisami prawa ubezpieczeń społecznych - art. 41 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W sprawie niniejszej powodem skorygowania przez wnioskodawczynię deklaracji nie był błąd lub nieprawidłowość w obliczeniach lub nieprawidłowość wynikająca z błędnie wpisanej kwoty, jako podstawy wymiaru składek itp., o których jest mowa w art. 41 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dlatego też nie było uzasadnienia do składania przez odwołującą się deklaracji korygującej za grudzień 2014 r. w zakresie wysokości zadeklarowanej przez nią wcześniej, mieszczącej się w granicach przewidzianych ww. ustawą, podstawy wymiaru składek.

W ocenie Sądu Okręgowego nie jest uzasadniony zarzut wnioskodawczyni naruszenia przepisów art. 18 ust. 9 i 10 cyt. ustawy w kontekście naruszenia zasady równego traktowania wszystkich ubezpieczonych w zakresie obowiązku opłacania

i obliczania wysokości składek na ubezpieczenie wyrażonej w treści art. 2a ustawy. Sąd Okręgowy zważył, że cyt. przepis przewidując zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, zakazuje ich różnicowania ze względu na płeć, stan cywilny, stan rodzinny, co oznacza, że nie ma podstaw prawnych do czynienia między ubezpieczonymi różnic związanych w w/w kryteriach. Odwołująca nie wskazała, aby doszło do nierównego traktowania, bowiem jej sytuacja faktyczna i prawna, jako osoby opłacającej składki od zadeklarowanej dowolnie, wyższej od minimalnej, podstawy wymiaru jest odmienna od sytuacji osób, które zadeklarowały kwotę najniższej podstawy wymiaru składek. Ponadto ubezpieczona nie wskazała, aby zarzucane przez nią niedozwolone różnicowanie wynikało z jednego z ustawowo wymienionych, wskazanych wyżej, kryteriów dyskryminacyjnych

Z tych względów i na mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczynie zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1) naruszenie prawa materialnego tj. art. 18 ust. 9 i 10 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że prawo do proporcjonalnego zmniejszenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe przysługuje wyłącznie osobom odprowadzającym składki od minimalnej podstawy wymiaru;

2) naruszenie prawa materialnego tj. art. 18 ust. 9 w zw. z art. 2a cyt. ustawy oraz w zw. z art. 32 Konstytucji, polegające na błędnej wykładni art. 18 ust. 9 cyt. ustawy z rażącym pominięciem art. 2a tej ustawy, wyrażającym zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych oraz art. 32 Konstytucji, wyrażającą zasadę równości obywatela wobec prawa i prawa do równego traktowania przez władze publiczne.

Podnosząc powyższe zarzuty apelująca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i zobowiązanie pozwanego do zwrotu nadpłaconych składek za grudzień 2014 roku ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Skarżąca wносиła nadto o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji wnioskodawczynie podnosiła, że sąd I instancji nie uzasadnił z jakiej przyczyny osobie, która opłaciła składki wyższe niż kwota składek minimalnych nie przysługuje prawo do proporcjonalnego obniżenia podstawy wymiaru i w konsekwencji zwrot składek. W ocenie apelującej wykładnia art. 18 ust. 9 cyt. ustawy nie może być całkowicie oderwana od treści art. 2a, stanowiącego, że ustawa stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych a zasada ta dotyczy w szczególności obowiązku opłacania i obliczania wysokości składek na ubezpieczenie społeczne. Treść art. 18 ust. 9 w zw. z art. 2a cyt. wskazuje, że przepis nie zmierza do ograniczenia możliwości proporcjonalnego pomniejszenia jedynie najniższej podstawy wymiaru składek ale że także najniższa podstawa podlega pomniejszeniu. Z wyliczenia pozwanego wynika, że kwota składki za grudzień wyniosła 73,84 zł, zaś składka opłacona przez wnioskodawczynię wyniosła 1.114,40 zł. W ocenie skarżącej kwota nadpłacona powinna podlegać zwrotowi.

Z tych względów skarżąca uznawała apelację za uzasadnioną.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wносиł o jej oddalenie. Pozwany wywodził, że treść art. 18 ust. 9 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazuje, że proporcjonalne zmniejszenie podstawy wymiaru składek dotyczy wyłącznie najniższej podstawy wymiaru. Skoro skarżąca zadeklarowała kwotę przekraczającą 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia to nie ma podstaw do zwrotu składki. Pozwany podniósł nadto, że dokument przedstawiony przez skarżącą a wydany przez ZUS nie jest dokumentem wiarygodnym, gdyż nie zawiera daty na jaką został sporządzony.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawczynie zmierzająca do zwrotu składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe zasługuje na uwzględnienie, gdyż Sąd Okręgowy wydał wyrok

z naruszeniem prawa materialnego. Sąd Apelacyjny poddał analizie przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w wersji obowiązującej w grudniu 2014 roku.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do możliwości zwrotu na rzecz wnioskodawczyni składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe – w tym zakresie skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego tj. art. 18 ust. 9 i 10 cyt. ustawy

o systemie ubezpieczeń społecznych. Pomijając rozważania stron, jak i rozbieżne orzecznictwo sądów powszechnych, dotyczące możliwości zwrotu składki w trybie art. 18 ust. 9 cyt. ustawy, w sytuacji gdy zadeklarowana podstawa wymiaru składki jest wyższa niż najniższa dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą (por. wyrok SA w Poznaniu z 6 marca 2013 r. LEX 1322000, wyrok

SA w Katowicach z 17 maja 2011 r. III AUa 2177/10 LEX 1474575, wyrok SA

w Warszawie z 22 maja 2015 r. LEX 1762084), składka opłacona przez skarżącą za okres od 3 grudnia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. jest składką nienależną.

Wnioskodawczyni od dnia 1 czerwca 2010 roku nieprzerwanie prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą tj. kancelarię radcy prawnego. Od dnia

3 grudnia 2014 r. został jej przyznany zasiłek macierzyński. Zarówno prowadzenie pozarolniczej działalności jak i pobieranie zasiłku macierzyńskiego stanowią odrębne tytuły ubezpieczeń społecznych – art. 6 ust. 1 pkt 5 i pkt 19 oraz art. 21 ust. 1 cyt. ustawy. W przypadku wnioskodawczyni doszło zatem do zbiegu tytułów ubezpieczenia, przez co rozważenia wymaga, który z tytułów ma pierwszeństwo a tym samym z jakiego tytułu i przez jaki podmiot powinna być opłacona składka.

Z regulacji zawartej w art. 9 ust. 1c cyt. ustawy wynika, że osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5 (...), spełniające jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z tytułu pobierania zasiłku macierzyńskiego (...), podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu

i rentowym z tytułu pobierania zasiłku macierzyńskiego (...). Mogą one jednak dobrowolnie, na swój wniosek, być objęte nadal ubezpieczeniami emerytalnym

i rentowymi także z pozostałych, wszystkich lub wybranych tytułów. Oznacza to, że pobieranie zasiłku macierzyńskiego wyprzedza tytuł ubezpieczenia jakim jest prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że wnioskodawczyni od dnia 3 grudnia 2014 r. do dnia

31 grudnia 2015 r. podlegała ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu z tytułu pobieranego zasiłku, co nie oznacza, że ustal poprzedni tytuł ubezpieczeń, skoro skarżąca zachowała prawo wyboru.

W świetle art. 16 ust. 8 cyt. ustawy składki na ubezpieczenia emerytalne

i rentowe osób pobierających zasiłek macierzyński finansuje w całości budżet państwa za pośrednictwem Zakładu. Obowiązkiem płatnika składek, czyli osoby prowadzącej pozarolniczą działalność, jest jedynie obliczenie składki, którą następnie opłaca Zakład – art. 17 ust. 2a cyt. ustawy. Skoro wnioskodawczyni nie złożyła wniosku

o objęcie jej dobrowolnie ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzonej działalności, a podlegała obowiązkowo ubezpieczeniu z tytułu pobierania zasiłku macierzyńskiego, to od dnia 3 grudnia 2014 r. nie istniał obowiązek opłacania składki z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przepisy art. 18 ust. 9 i ust. 10 cyt. ustawy nie znajdują w niniejszej sprawie zastosowania. Przepisy te przewidują możliwość proporcjonalnego zmniejszenia składki w przypadku gdy w trakcie miesiąca nastąpiło objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie bądź też przez część miesiąca trwała niezdolność do pracy, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełniał warunki do przyznania zasiłku.

W przypadku wnioskodawczyni nie ustało podleganie ubezpieczeniom emerytalno-rentowym w rozumieniu art. 18 ust. 9 cyt. ustawy. Wprawdzie skarżąca nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej ale podlegała ubezpieczeniom z tytułu pobierania zasiłku macierzyńskiego, czyli przez pełny miesiąc, nieprzerwanie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu. Zmianie uległ jedynie tytuł ubezpieczenia a treść art. 18 ust. 9 wskazuje na podleganie ubezpieczeniom społecznym niezależnie od tytułu.

W sprawie wnioskodawczynie nie ustał tytuł ubezpieczenia jakim jest prowadzenie pozarolniczej działalności, gdyż podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia takiej działalności trwa od dnia rozpoczęcia do dnia zaprzestania jej wykonywania, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej – art. 13 pkt 4 cyt. ustawy. Skoro wnioskodawczynie nie zaprzestała prowadzenia działalności ani też nie zawiesiła jej wykonywania, to tytuł ubezpieczenia nadal istniał aczkolwiek nie wywoływał skutku w postaci obowiązkowego podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu. Od 3 grudnia 2014 r. podstawę podlegania temu ubezpieczeniu stanowił zasiłek macierzyński. Tym samym ubezpieczenie emerytalno-rentowe nie ustało a zmienił się jedynie tytuł obowiązkowego ubezpieczenia emerytalno-rentowego.

W sprawie niniejszej nie zachodzi również przesłanka wymieniona w treści art. 18 ust. 10 cyt. ustawy, zgodnie z którym zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ust. 9, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca. Zasiłek macierzyński jest świadczeniem, które przysługuje w związku z urodzeniem dziecka i jest związane z urlopem macierzyńskim a nie z niezdolnością do pracy – art. 29 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159 j.t.). Niezdolność do pracy jest pojęciem prawnym a cytowana wyżej ustawa wiąże niezdolność do pracy wyłącznie z chorobą a nie z macierzyństwem – art. 6 ust. 1, art. 18 ust. 1. „Zasiłek macierzyński jest świadczeniem, którego zadaniem jest zapewnienie środków utrzymania w miejsce utraconych zarobków z powodu powstrzymania się od pracy w związku z przyjściem na świat dziecka i koniecznością jego pielęgnacji przez pierwsze miesiące życia” (I. Jędrasik-Jankowska, „Pojęcia i konstrukcje prawne...”, s. 364).

Skoro nie zachodzą przesłanki do stosowania w niniejszej sprawie art. 18 ust. 9 i ust. 10 cyt. ustawy to pozostaje rozważenie czy składka opłacona przez wnioskodawczynię na ubezpieczenie emerytalno-rentowe za pełny miesiąc grudzień 2014 roku jest składką należną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego składka opłacona przez wnioskodawczynię z tytułu prowadzenia działalności za okres od 3 do 31 grudnia 2014 r. jest składką nienależną. Od 3 grudnia 2014 r. powstał obowiązek opłacania składki przez budżet państwa a nie przez ubezpieczoną, zatem może ona skutecznie dochodzić zwrotu nadpłaconej składki. Zgodnie z treścią art. 24 ust. 6a cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nienależnie opłacone składki podlegają zaliczeniu przez Zakład z urzędu na poczet zaległych lub bieżących składek, a w razie ich braku - na poczet przyszłych składek, chyba że płatnik składek złoży wniosek o zwrot składek (...). Wnioskodawczynie taki wniosek złożyła a zatem pozwany winien zwrócić nienależnie opłaconą składkę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe za sporny okres. Treść apelacji tj. zarzut naruszenia art. 18 ust. 9 i 10 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazuje, że przedmiotem sporu była wyłącznie składka na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, zatem nadpłata składki w tym zakresie podlega zwrotowi.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i orzekł jak w sentencji.

Wnioskodawczynie jest stroną wygrywającą sprawę zatem pozwany na mocy art. 98 § 1 k.p.c. winien zwrócić jej poniesione koszty postępowania apelacyjnego tj. kwotę 30 zł tytułem uiszczonej opłaty od apelacji. Innych kosztów związanych z prowadzeniem postępowania w niniejszej sprawie skarżąca nie wykazała.